

Z OBSAHU:

VLADIMÍR MIŠÍK • KAREL ZICH • JANA KOUBKOVÁ
HAŇA & PETR ULRYCHOVI • V+W • ZDENĚK SVĚRÁK
SAŠA RAŠILOV • JAN KLUSÁK • DAGMAR PECKOVÁ

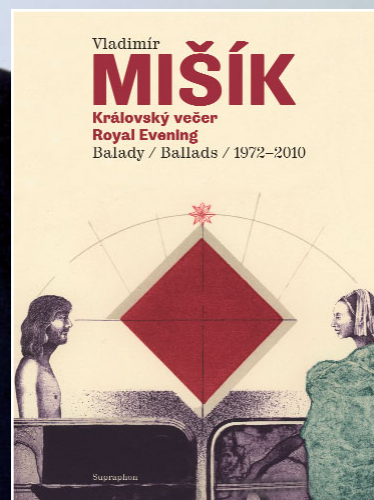
NOMINACE
NA CENY
ANDĚL 2013

VLADIMÍR MIŠÍK KRÁLOVSKÝ VEČER

S Vladimírem Mišíkem jsme se sešli nad jeho novým supraphonským albem, zajímavým výběrem nazvaným Královský večer.

Témat k rozhovoru bylo ale víc, vždyť Mišík je bez nadsázky ikona české hudby. Ponejvíce rockové, i když žánrově je jeho muzika mnohem pestřejší: má přesahy do folkrocku, folku i jazzu. Však na něj také mnozí muzikanti rozličných žánrů dodnes navazují či jej uznávají jako vzor. Mišík tady navíc v dobách neradostných oprašoval dílo nuceně zapomínaných básníků. Jeho písně na „texty“ Josefa Kainara, Václava Hraběte či Jiřího Dědečka se staly doslova hity. Byly tak populární, že záviděli i mnozí zpěváci pop-music. Vladimír Mišík se přitom, na rozdíl od těch pop-zpěváků, nikdy nepodbízel. V muzice se řídil srdcem a v životě svědomím. Na podzim tak třeba odmítl státní vyznamenání – vůči prezidentovi, který by mu ho předal, má totiž výhrady. Jak sám říká, ohlasů na jeho gesto bylo hodně, a většinou chápajících a přátelských.

SU 6248-2

► Naše povídání začalo upřímně položenou otázkou:

Jak se cítíte?

Priměřeně věku. Je to spíš dobrý než špatný.

Když jsme spolu mluvili naposledy, řekl jste, že jste spokojený důchodce, který ale musí hrát, aby uživil rodinu. Stále to platí?

Spokojený jsem jak kdy. Když to ale shrnu, v podstatě spokojený jsem. S živěním rodiny to už není tak horké, Adam je čínorodý a do rodinného rozpočtu přispívá. Hlavní ale je, že mě muzika pořád baví. Zaplaťpánbůh, nemusím z existenčních důvodů jet čtrnáct, patnáct koncertů měsíčně. S kapelou Etc... ale určitý počet koncertů odehrát musíme, protože její členové mají rodiny. A malé děti, kterým musí občas něco spustit do zobáčku.

Dovedete si představit, že byste přestal hrát?

Nedovedu ani nechci. Bez muziky by byl život smutný. To platí obecně – vezměte si třeba Rolling Stones – taky ještě občas vyrazí odehrát nějaký ten koncert. Pro radost. To platí i pro mě; nepříjemné je snad jenom to přemisťování, dlouhé štreky. V současnosti jezdím s Petrem Pokorným dobrým, pohodlným autem, které vyhřívá i zadek, ale přeci jenom to nekonečné sezení... no, nebudu to dál rozvádět!

Balady na nový výběr s názvem Královský večer jste si prý chtěl vybrat zcela sám.

V průběhu let jsem vydal několik kompilací, takže skoro všechno, co mohlo, už vyšlo. Ty dva poslední boxy jsem dokonce prožíval jako určité finále. Nebylo. Přemýšlel jsem tedy, jakým směrem se dát u dalšího

výběru. Šlo mi o konkrétní náladu. Třeba takový Leonard Cohen, když ho poslouchám, plyne ve velice příjemné atmosféře. To platí i o dalších muzikantech nebo některých rádiích. Žádné kvílení, vzruchy, prostě pohoda. Tak mě napadlo: co takhle sestavit kompilaci, ze které by šla pohoda, poklid, a to z textů i muziky? Královský večer tak drží tuhle náladu.

K tomu přispívá i výtvarný doprovod...

S výtvarníkem Karlem Halounem spolupracujeme už spoustu let, vlastně úplně od začátku. Řekli jsme si, že obalu zase dáme formát dývidýčka, do bookletu doplníme texty a to i jejich překlady do angličtiny... až z toho vlastně vznikla kniha poezie. V tomhle formátu se texty čtou lépe; když chceme my starší číst texty v klasickém cédečkovém bookletu, musíme si na to vzít lupu. Proto tedy větší formát. Myšlenka byla taková: tuhle jakoby knihu si vezmete do ruky, pustíte si desku, pohodlně si sednete, třeba se skleničkou – a vznikne tak hezká chvíle. To bych si přál.

Děláte si i vy někdy takové příjemné chvíle? A koho si u toho používáte?

V poslední době si pouštím rádio. Třeba jedno americké, oni jsou tam sice o osm hodin jinde, ale dramaturgie je skvělá, takže vám to vůbec nepříjde. No a někdy si pustím nějakou klidnější desku, třeba B. B. Kinga nebo Milese Davise. Krásné, klidné, středotempové záležitosti.

Kde jste k sobě přišli s Karlem Halounem?

Ve vinárně u Spěváčků. On tenkrát studoval UMRUM, dneska je tam panem docentem. Intenzivně jsme se setkávali v té naší tehdejší společnosti – ať už v hospodách nebo třeba

i u nás doma. S mojí první ženou Katarínou jsme v našem bytě měli neustále otevřené dveře. Když někdo šel kolem třeba ve dvě v noci a viděl, že svítíme, zašel a byl vřele přijat. Povíдали jsme si, popíjeli, a bylo dobře.

Dneska tahle spolupráce dovršuje dokonalou symbiózu: ve vaší tvorbě jsou v harmonii texty, hudba i výtvarný doprovod...

O tohle jsme se pokusili už u alba Ztracený podzim, tam jsou obrazy Míry Jiráka a grafickou úpravu má na svědomí Karel. Řekli jsme si, že odtud budeme vyrábět v zásadě artefakty.

Bolelo vás vyřazování písní, které už se na Královský večer nevešly?

To ani ne. Věděli jsme, že bychom měli vybrat asi tak dvanáct písní, to je únosný čas k poslechu. Dramaturgii alba, jak už jsem říkal, jsem sestavoval i podle nálad, které jsou mi blízké, proto tu jsou i méně známé věci. Ale v rámci té nálady mi šlo současně i o pestrost. V konečném výběru tak třeba jednu původně navrhovanou píseň nahradil valčík s textem Jirky Dědečka.

Když se člověk podívá na vaši profesní biografii před Etc..., řekne si, že málokdo založil nebo spoluzaložil tolik kapel, jako vy. Nebyl jste v nich dlouho, a zakládal jste další.

No, zase tak krátká některá ta působení nebyla – třeba s Blue Effectem jsem hrál asi dva roky. Jenže pak přišel Lešek Semelka, který byl lepším zpěvákem, a tak mě Radim Hladík vyhodil. Pak jsem měl skutečně několik epizodek. Flamengose rozpadlo spíš z existenčních důvodů, byla už sedmdesátá léta, tedy nic moc. Potom přišel Energit, pak formace s Kášou, Jahnem a Kozlem. No

ale potom jsme si s Vládou Padrůnkem, Petrem Pokorným a Mirkem Hrubým založili Etc... To se různě personálně obměňovalo. Já jsem si ale vymyslel název Vladimír Mišík a Etc..., protože pak už mě nikdo nemohl vyhodit. (smích)

Byl skutečně Lešek Semelka lepší zpěvák, než vy?

Byl. On je vynikající vokalista. Druhá věc je, co zpíval. Já jsem pěvec. Spíš vykřikovač. Nebo vypravěč.

Proč jste poprvé sáhnul – jako po textech svých písní – k poezii skvělých českých básníků?

K obsahově zajímavým písním mě přivedlo folkové sdružení Šafrán. Tam vystupovali třeba Vláda Merta, Jarda Hutka, Vlasta Třešňák, Dáša Voňková, a někteří další. Jejich koncerty mně připadaly úžasné – bylo na nich absolutní ticho. Oni navíc zpívali, tehdy za bolševika, nehorázně statečné věci. V době, kdy jsme ještě nehráli s Etc... za mnou přišel Vláda Merta s tím, že ještě s Honzou Hrubým vytvoříme trio. Potřeboval jsem tak rozšířit repertoár. Některé své texty jsem měl, ale rozhodně bych na nich nestavěl svoji kariéru, tak dobré zase nebyly a nejsou. Bavilo mě číst poezii, tak jsem si z některých sbírek vybral věci, které se mě osobně dotýkaly. Třeba Stříhali dohola malého chlapčka.

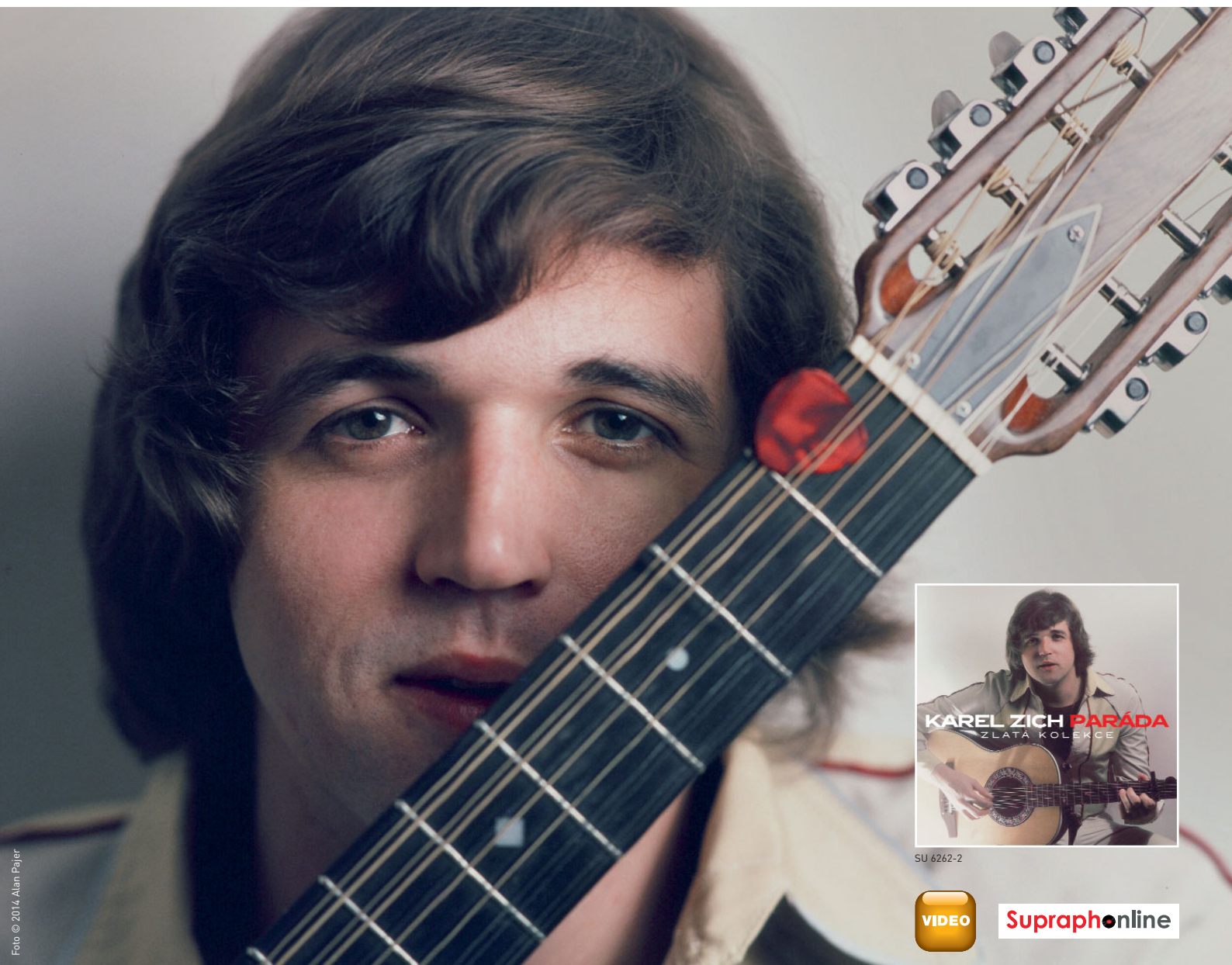
A pak se tahle zhudebněná poezie začala dostávat i na desky...

Ano, v různých instrumentacích, ještě před Etc..., a pak i s Etc. Texty těchto básníků mě bavily a našťastí bavily i lidi na koncertech a posluchače desek. A touhle cestou jdeme dodnes. Novým výběrem Královský večer to, dá se říct, celé vrcholil.

top

PARÁDA KARLA ZICHA

SU 6262-2

Supraphononline

V tomto roce si připomeneme nedožitě pětadesátiny (10. 6. 1949) a deset let od tragického úmrtí Karla Zicha (13. 7. 2004). K nedožitému jubileu Karla Zicha vydává Supraphon nejobsáhlejší výběr 3CD v edici Zlatá kolekce! Definitivní kompilace všech hitů a objevených vzpomínek!

Trojalbum PARÁDA ze supraphon-ské ediční řady Zlatá kolekce uchovává v šestašedesáti nahrávkách to nejlepší z toho, čím byl Karel Zich výjimečný a jedinečný. Kolekce, kromě nejznámějších songů, obsahuje i 4 nikdy nevydané a 17 poprvé na CD vydaných písní! Autorem výběru, sestavy a průvodního textu je Miloš Skalka.

Na prvním CD *Láska jménem Elvis* (& spol.) jsou Karlovy nahrávky písní ze zpěvníku Elvise Presleyho (či skladeb jím proslavených) a dalších dobových, či pozdějších zahraničních interpretů. Jde výhradně o převzaté písně, některé v českých verzích, jiné v anglických originálech. Zajímavostí na tomto disku je mimo jiné nová nahrávka skladby *In The Ghetto*, kterou Karel Zich původně nazpíval s textem Františka Novotného se Spirituál kvintetem na jaře

roku 1971, ale s nastávající normalizací ji musel vydat pod názvem *Černošské ghetto*. „Cenzura totiž zcela neomylně zasáhla – to aby bylo hned všem jasné, o jaké ghetto jde. My jsme přece v žádném ghettu nežili, v ghettu žili jen utlačovaní američtí černoši! Když jsem v roce 2002 připravoval s Karlem Zichem jeho kompilaci *The best of / Není všechno paráda*, často jsme se během příprav nad výběrem nahrávek scházeli. Písníčku jsme za žádnou cenu nechtěli obětovat. Je báječná – a právě proto by u nás neměla hrát roli politické proklamace (v USA to bylo v době vzniku písně samozřejmě něco jiného). Pro tehdejší výběr archivních nahrávek proto Karel Zich skladbu pohotově ve studiu Michala Davida natočil znovu. Pohříchu syrově a s báječným vlastním kytarovým doprovodem. Koho by napadlo, že to nakonec bude – shodou tragických

okolností – jedna z vůbec posledních Karlových studiových nahrávek?“ komentuje autor kompilace Miloš Skalka.

Druhé CD *Parády* přináší samé největší hity, tedy písničky, se kterými je Karel Zich v posluchačském povědomí bytostně spjatý. Určitě není náhoda, že hned šestnáct z dvaadvaceti melodií tohoto disku složil sám. Dvě úvodní skladby (jeho průlomová sólovka *Alenka* v říši divů, stejně jako úspěšná lyrovka *Máš chuť majoránky* z roku 1977) jsou na tomto výběru zastoupeny v novějších verzích, v nahrávkách z roku 1980. Původní snímek *Alenky* vznikl za doprovodu Tanečního orchestru Čs. rozhlasu, *Majoránka* zase ve spolupráci s Orchestrem Čs. televize. Karel Zich však dával přednost novějším – a popravdě řečeno modernějším – verzím se svou skupinou Flop.

Třetí CD *Ve dvou, ve třech...* uchovává především dvojzpěvy, které je radost si připomenout. Samozřejmě nemohou chybět *Mosty*, ale jsou zde i dva jinak těžko dostupné duety s Vladkou Prachařovou. Poté, co vznikla pro autorskou soutěž Bratislavské lyry nahrávka skladby *První smích*, první pláč, si totiž skladatel a hudební dramaturg Bohuslav Ondráček uvědomil, že tohle spojení hlasů vůbec není marné a připsal ještě skladbu *Darem dám ti déšť* (obě poprvé na CD). Výběr především duetů, ale také trojzpěvů či jiných vokálních spoluprací (Nejsi sám, Směs rokenrolů), doplňují jako bonusy čtyři rozhlasové nahrávky, které jsou vydány poprvé, respektive poprvé na CD.

3CD KAREL ZICH PARÁDA / ZLATÁ KOLEKCE
vychází 18. dubna 2014.

HANA A PETR ULRYCHOVI: PADESÁT LET SPOLU A POŘÁD SE STEJNOU ENERGIÍ!

Sourozenecká dvojice Hana a Petr Ulrychovi rozdává z pódíí, divadelních scén a gramofonových desek radost a pohodu padesát let. Supraphon tohle výročí připomíná trojalbem Půlstoletí, které mapuje celou pestrou dráhu Ulrychovců. Hana s Petrem mají ale v těchto dnech kulatých či půlkulatých výročí mnohem víc. Vedle zmíněné padesátky slaví taky čtyřicátiny Javorů a pětiny kapely Javory Beat. A hlavně: Petrovi je sedmdesát, Haně pětadesát.

Výročí jako máku. Prožíváte je?

H. U.: S velkým nadhledem. V mém věku, a na konci března mi bude pětadesát, už to neprožívám nijak dramaticky. Ale máme radost, že jsme se toho dožili.

P. U.: Ale srdečně to, Hanko, přece prožíváš!

H. U.: Jasně, to určitě.

P. U.: Tady nejde o nějaké drámo. Ta výročí ale samozřejmě prožíváme, tím spíš, že už jsme postiženi určitými lety, mně je sedmdesát. To znamená, že během koncertu musím předstírat mládí. Když mě něco bolí, musím se tvářit, že je všechno v pořádku, že mě nebolí nic. Ale naštěstí nemusím předstírat, že mě baví muzika, protože mě baví.

Jak se, kromě veselých pohledů, předstírá mládí?

P. U.: Třeba tak, že když spadnete, zase rychle vstanete. Když kolem vás prochází pěkná žena, se zalíbením se na ni podíváte a snažíte se s ní prohodit pár slov. Dá se předstírat třeba i sportem. Například kamuflováním špičkových výkonů na tenisovém kurtu v domnění, že se na to dá dívat. Kdybyste se ovšem podíval na jejich filmový záznam, rychle byste tuhle iluzi ztratil.

Hrozil někdy za těch padesát let, co spolu zpíváte, rozpad vaší dvojice?

P. U.: Jednou se určitě rozpadneme. Vstoupili jsme do předkremačního období, takže časem se to stane. Ale: naší mamince je třiděsát, takže možná hrozí, že s Hankou spolu budeme skřehotat ještě třeba za deset let.

H. U.: Ale otázka zněla, jestli jsme někdy za těch uplynulých padesát let mluvili o rozchodu. Ne, nemluvili. K tomu ses nedostal...

P. U.: Omlouvám se. Mám po operaci a začínají mi ubývat šedé mozko-

vé buňky. Některé věci mi vypadávají. (oba smích)

Ke všem těm zmíněným výročím jste si nadělili trojcédéčko nazvané Půlstoletí. Jak se rodilo?

H. U.: Tohle trojcédéčko jsme si nenadělili my, nadělil nám je Supraphon. A my jsme, musím říct, moc rádi. Za ten výběr moc děkujeme.

P. U.: V Supraphonu to funguje velmi dobře. Starý dluh, který k nám měl – v roce 1969 nám totiž zakázal desku Odyssea – je tím smazaný. Udělalo nám to opravdu radost. Ale nejde o nás. Jde o posluchače, kteří na tomhle albu uslyší celou naši chronologii. Od začátku v době, kdy Hance bylo patnáct a maminka ji nechtěla pouštět na koncerty, až dodnes. V současnosti jsme obklopeni skvělými muzikanty, jak v Javorech, tak v kapele Javory Beat, která nás vrací do našeho mládí, do našich bigbitových začátků.

Takže, dalo by se říct, váš profesní oblouk...

P. U.: Ano. Na začátku byl živý a spontánní bigbít. Šedesátá a sedmdesátá léta. Úžasná věc. Postupně mi začalo vadit, že se některé koncerty

začaly podobat spíš cirkusu. Byly to megaakce se spoustou efektů. Taky mi vadí celé to počítačové období v hudbě. Pro nás pořád zůstává nejkrásnější živě zazpívaná a živě zahrnaná písnička. Bez příkras. A myslím si, že to je trend dneška. Lidi podvědomě chtějí právě tohle. Spousta se jich spokojí s virtuální realitou, ale stejná spousta hledá čistou vodu v živém, bezprostředním projevu.

Kde se vlastně vzal název kapely Javory?

P. U.: To byla kalkulace. Chtěli jsme vystoupit z toho našeho zákazu a rozhodli jsme se, že se přihlásíme na Bratislavskou lyru. Jelikož vždycky panovalo určité napětí mezi Čechy a Slováky, tak nás tam Slováci vzali. Naše soutěžní písnička se jmenovala Javory a naše kapela existovala jako cimbálka, která hrála v podstatě bigbít, předsobraz určité worldmusic.

H. U.: Za tu píseň jsme získali stříbrnou Bratislavskou lyru a cenu diváků, čehož jsme si ohromně cenili. A tak vznikly Javory.

Petrě, v jednom z povídaní jste řekl, že se váš vztah s Hanou vyvíjí

a dnes jde o vztah bratra k sestře a sestry k bratrovi. Přednedávnem jste vydali album nazvané Bratr sestry. Chystá se i Sestra bratra?

H. U.: Takové album se zatím neklube.

P. U.: Pokusím se vysvětlit vznik té desky Bratr sestry. S Hankou jsme si řekli: je nám dohromady už dost roků, jak jsem řekl, musím předstírat mládí, kdežto Hanka je pořád pružná, opálená a plná energie. A že by tedy mohla natočit svoje sólové album. Ona vždycky byla v područí a tyranii svého bratra – autora, tady by se z ní na chvíli vymanila. Než se k tomu ale odhodlala, řekl jsem si, že to zkusím dřív...

H. U.: ... kdežto já mám pořád ještě dost času...

P. U.: ... tak jsem tu desku natočil, ale hned jsem zjistil, že to bez Hanky absolutně nejde. Že to bez ní nemá cenu. Takže Hanka tam v klíčových okamžicích funguje.

Jak velká byla po těch padesát let ona zmíněná tyranie?

H. U.: (smích)

P. U.: Totáť!

H. U.: No, velká tyranie to nebyla. Je ale pravda, že když Petr napsal nějaké písničky, měl svoje představy. Už předem mě stavěl ke zdi, když říkal, že to budu zpívat špatně, že se to nenaučím, že to prostě nebude ono. Já ale, protože v sobě mám dost energie, jsem ho vždycky převálcovala.

P. U.: A nakonec Hanka zazpívala ty písničky tak, jak bych je já nikdy zazpívat nedokázal. Některé písničky jsem zpíval já, takové, které vycházely ze mě a k Hance by se příliš nehodily. Ale ty, které se mi povedly nejvíc, kterých jsem si nejvíce považoval, jsem poskytoval Hance.

H. U.: To jsi tedy hodnej!

P. U.: Nejsem, dobře jsem udělal!

SU 6244-2

Supraphonline

ZDENĚK SVĚRÁK PO STRNIŠTI BOS

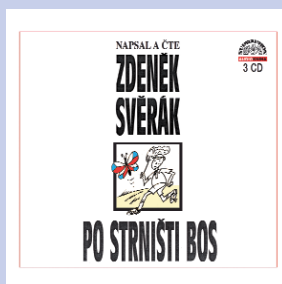
Supraphon vydává v audio podobě jednu z nejúspěšnějších knih loňského roku.
Román PO STRNIŠTI BOS v autorské interpretaci Zdeňka Svěráka.

Nejnovější kniha Zdeňka Svěráka *Po strništi bos* sklízí zaslužený čtenářský obdiv. Její zvuková podoba, která vychází nyní u Supraphonu, je tedy přirozeným soupeřem literární podoby – zvláště, čte-li ji autor sám. Z. Svěrák se vrací do jedné etapy svého dětství a vypráví zážitky malého městského kluka, přesazeného za války na venkov. Drobná vítězství nad vlastním strachem v partě venkovských dětí jsou zde prožívána se stejnou intenzitou a radostí, jako následné oslavy nastoleného míru. Obdivuhodné vypravěčské umění, téměř filmová obrazitost, vtipné a velmi věrohodné situace, to vše strhne čtenáře a posluchače k velkému prožitku.

Autor vysvětluje: „*Není to kronika mého dětství ani naší rodiny, chtěl jsem, aby to byla krásná literatura. Autoři takové literatury nejen vzpomínají na to, co viděli a slyšeli, ale také si vymýšlejí a fantazírují, aby jejich příběh stál za řeč.*“ Že tato audiokniha stojí za řeč, tím si můžeme být jisti. Že je autor nejlepším interpretem svého díla, dokazuje právě touto audioknihou sám Zdeněk Svěrák.

Ceny Magnesia Litera 2014
CENA ČTENÁŘŮ

Supraphonline

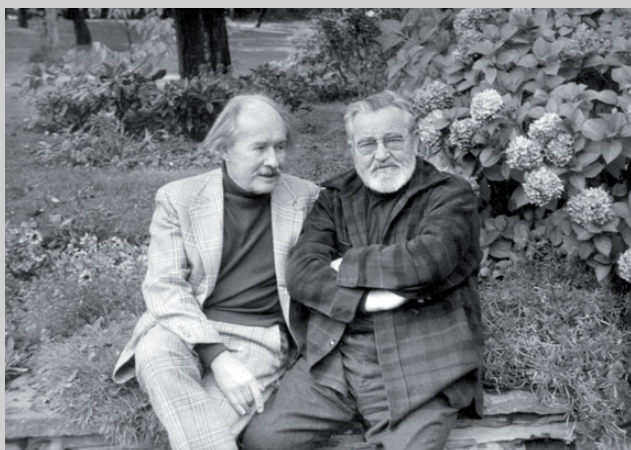
SU 4160-2

Foto © 2014 Martin Kubica

Supraphonline

DALŠÍ NEZNÁMÉ NAHRÁVKY VOSKOVCE & WERICHA V PRVNÍM VYDÁNÍ!

Jiří Voskovec & Jan Werich – Vídeň 1971 / Montreal 1977

Archivy skrývají nečekaná překvapení, například tento zvukový záznam rozhovoru Jiřího Voskovce a Jana Wericha při jedné z jejich společných schůzek ve Vídni. Zatímco v Poslední forbině šlo o setkání z roku 1974, toto je o 3 roky dříve. Pánové se potkali nad magnetofonem v dobrém rozpoložení a s chutí do života. Témata rozhovoru odpovídají jejich radostné náladě. Hovoří o poezii, o módě, o nemravnosti, uvažují o mládí a stárání, rozprávějí se o Samuelovi Beckettovi či Josefu Šímovi. Jiří Voskovec vypráví o Broadwayi.

Druhou kapitolu archivních objevů tvoří dialog Jiřího Voskovce s českou emigrantkou Evou Kloboukovou z Montrealu v roce 1977. Zatímco v první rozmluvě ve Vídni jsme uchvázeni způsobem roubování nápadů na sebe kongeniálně napojených přátel, ve druhé jde o postulování základních myšlenek Jiřího Voskovce o štěstí, přátelství či životě v exilu.

SU 6184-2

Supraphonline

VIEWEGHŮV NÁVRAT DO ŽIVOTA NAČETL SAŠA RAŠILOV

8. prosince 2012 nečekaně praskla Michalovi Vieweghovi, jednomu z nejčtenějších českých spisovatelů, aorta. Po úspěšných pokusech o oživení se zcela dezorientovaný Michal znovu pomalu začal učit mluvit a vnímat svět. Kolaps krátkodobé paměti byl takový, že se lidé ze spisovatelova nejbližšího okolí obávali nevratného poškození jeho intelektuálních schopností.

Přesto se, čtyři měsíce po operaci, dává znovu do psaní a vychází tak, jako většinou v předchozích dílech, z vlastních zkušeností a zážitků. Psaní je součástí terapie, sledujeme, jak se spisovatel velmi bolestně vrací do života. Absolutní autenticita jeho prožitků ohromuje. Viewegh odhaluje všechny své pocity a jeho sdělení je nakažlivě hojivé. Pomáhá nejen sobě, ale i čtenáři. V našem případě posluchači, jemuž sděluje Michalův text Saša Rašilov, interpret osvědčený již na Vieweghových Pohádkách pro unavené rodiče.

SU 6165-2

Foto © 2014 Martin Kubica

OHLEDNUTÍ JANY KOUBKOVÉ

Ve třiceti jsem si řekla, a to byl rok 1974, že je na čase dělat to, co mě opravdu baví, a nedělat to, co už mě nebaví.

Rytmus, improvizace, a tím i seberealizace – to vše mě na jazzu lákalo. Když jsem poprvé slyšela Ellu Fitzgerald a její scatová sóla, byla jsem u vytržení. Celý její scatový chorus v Airmail Special jsem si opsala včetně slabik a pak jsem vítězoslavně scatovala s Jazz Sanatoriem Ludka Hulana. Luděk Hulan byl mým prvním jazzovým kapelníkem. Peněz moc nebylo, zato radosti bylo hodně. Vlastně radost, kterou jsem prožívala a prožívám i nyní při každém koncertu, ale i při zkouškách, to je ten hlavní výdělek! Radostí z hudby ku zdraví duše. To bylo Ludkovo heslo a já jsem ráda tuto štafetu převzala...

Díky supraphonskému výběru koukám, jak pestrý život jsem prožila. A ničeho nelituji, protože, i když se nedařilo a nikdo mě nechtěl, vždycky mě to vyburcovalo k aktivitě a ejhle – povedlo se. Díky tomu jsem poznala spoustu vynikajících muzikantů, procestovala kus světa... Život s jazzem mě přivedl ke značné samostatnosti a nebojácnosti, protože od jisté doby jsem chtěla být hlavně „tou Koubkovou“. Nechtěla jsem být něčí kopií. A tak jsem se naučila dělat kapelnici, dokázala jsem si najít muzikanty, udělat repertoár, domluvit se s pořadateli, spočítat kilometry, napsat si scénář k pořadu pro televizi i rozhlas a hlavně jsem stále vymýšlela a provokovala samu sebe, aby mě to pořád bavilo a aby na mě publikum bylo zvědavé... Snad budeš i Ty, milý posluchači, teď zvědavý na tento supraphonský výběr k mým sedmdesátinám. A že to letí co?

Jana Koubková

SU 6250-2

Foto © 2014 Ondřej Sláma

INVENCE JANA KLUSÁKA

Doma se jméno Jana Klusáka (coby herce i autora hudby) nejčastěji spojuje s kultovními filmy šedesátých let české nové vlny či s Divadlem Jára Cimrmana. Výrazná a nepřehlédnutelná je však i jeho stopa na poli skladatelském. Byl žákem J. Řídkého a P. Bořkovce a jako jeden z prvních se – i přes odpor režimu – odvážně přiklonil k technikám Druhé vídeňské školy, Nové hudby, dodekafonie a serialismu.

Supraphon u příležitosti osmdesátin Jana Klusáka vydává komplet dvou CD Invence. V nahrávkách je zde zřejmá cesta, kterou skladatel urazil za více než půl století od dokončení první z nich (1961). „Svou formu jsem nazval termínem známým od J. S. Bacha – invence, což je odjakživa název pro formu o jediné hudební myšlence... Teprve značně pozdě jsem si všiml, že jsem od svých prvních skladatelských pokusů pátral po hudební formě o jednom tématu, odtud i můj silný zájem o fugu. Invencí mi bylo dopřáno prožít štěstí ze vzniku nadosobního řádu. O Sedmé invenci řekl Roman Berger nezapomenutelnou větu „...oblaka táhnoucí po nebi...“. Pokládal bych za štěstí, kdyby po mně na světě zůstala oblaka táhnoucí po nebi,“ dodává ke svému dílu sám autor.

SU 4163-2

Foto © 2014 Pavel Štol

Supraphonline

SNY DAGMAR PECKOVÉ

SU 4171-2

Mezzosopranistka Dagmar Pecková vydává v dubnu pod názvem **Sny** 2CD písní skladatelů Mahlera, Wagnera, Beria a Brahmsa. Na podzim začne nahrávat se Slovenskou filharmonií nové album, jehož vydání Supraphon připravuje na jaro 2015. Dagmar Pecková letos vystoupí na mnoha domácích i zahraničních koncertech. Pozornost vzbuzuje provokativní název **Začínáme končit** speciální série společných vystoupení s tenoristou Štefanem Margitou.

PRVNÍ ALBUM PŘED DVACETI LETY

Mezzosopranistku Dagmar Peckovou charakterizuje výrazný hlas i charisma, silná osobnost. Svou otevřeností dokázala oslovit i „neklasické“ publikum, ačkoli vždy zůstává věrná klasické hudbě a módně podbíživé crossoverové projekty vždy razantně odmítá.

Její debutové album, poskládané z árií Wolfganga Amadea Mozarta, vyšlo v roce 1994 a na jeho úspěch navázalo i dalších patnáct alb, jež Dagmar Pecková u Supraphonu v následujících letech realizovala.

NA KONCERTNÍCH PÓDIÍCH

Co se týká aktuálních tuzemských vystoupení Dagmar Peckové, pozornost již vzbuzuje koncertní série společných vystoupení s tenoristou Štefanem Margitou, která pod provokativním názvem **Začínáme končit** odstartuje 6. 5. 2014 v Košicích. Pecková s Margitou se ještě letos objeví: 17. 6. v Chrudimi a 24. 8. v Brně.

2CD **SNY** VYCHÁZÍ 25. 4. 2014

Supraphon se letos v dubnu vrací v rozsahu dvou CD k nahrávkám Dagmar Peckové, jež znamenaly výrazný milník v její umělecké dráze a uvedly ji do světa jako vynikající mahlerovskou interpretku. „V roce 1988 mě tehdejší šéf Pražských symfoniků obsadil za nemocnou Evu Randovou do Mahlerovy 2. symfonie na altový part. Od té doby jsem tomuto skladateli doslova propadla,“ vzpomíná pěvkyně na své první setkání s hudbou Gustava Mahlera a dodává: „Mahler a Wagner; dvě jména, která ovlivnila celou mou pěveckou kariéru. K těmto písním – snům se můžu kdykoli vracet a stále mě budou překvapovat svou nevýslovnou dokonalostí.“

Dvojalbum pod názvem **Sny** vychází 25. 4. 2014 a obsahuje vedle skladeb Mahlerových a Wagnerových také písně Johannese Brahmsa a Luciana Beria. Dagmar Pecková k tomu ještě poznamenává: „Luciana Beria zpívám vždy s potěšením a publikum, které očekává „hudbu z Marsu“ (jak se hudbě 20. století někdy říká), je velmi mile překvapeno a nadšeno z této geniální skladby. Z Brahmsa bych ráda v budoucnu natočila mnohem víc. Snad na něj ještě někdy dojde,“ dodává pěvkyně.

A jak se dívá Dagmar Pecková na své nahrávky z druhé poloviny 90. let, které na 2CD **Sny** jsou? „Mají oduševnělou atmosféru. Najednou mi připadá jiné, než třeba před deseti lety..., a nestydím se s odstupem času říci, že jsou svou spontánností dokonalé.“

Supraphononline

NOMINACE NA CENY ANDĚL 2013

ALBA, KTERÁ VYDAL NEBO DISTRIBUJE SUPRAPHON:

Nominace v kategorii: SKUPINA, OBJEV, SKLADBA

ILLE Ve tvý skřini / Holka ve tvý skřini (SU 6221-2)

Nominace v kategorii: ZPĚVÁK

DAN BÁRTA Maratonika (TRA0000000000003)

Nominace v kategorii: ZPĚVAČKA

LENKA DUSILOVÁ (Baromantika) Live at Café v lese (SU 6227-2)

Nominace v kategorii: OBJEV, ZPĚVAČKA

NEVER SOL Under Quiet / Sára Vondrášková (SU 6225-2)

Nominace v kategorii: KLIP, ZPĚVÁK

MONKEY BUSINESS Happiness of Postmodern Age / Up To Speed Now; Matěj Ruppert (SU 6205-2)

Andělé se budou udílet
14. května v Hudebním
divadle Karlín v přímém
přenosu České televize

